

R.D. Iacobi Marchantii Vitis Florigera

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

2. prosecutio, Regina cœli lætare alleluia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56381)

lebratus accedere. Indutus itaque sacris vestibus, & de concubidine auream ferens Rosam cum Episcopis & Cardinalibus ad Altare maius processit. Post Evangelicam lectionem, populo Dei exdiverſis partibus congregato Paſtoraliter predicavit, & completis Miſſarum ſolemnijſ, Roſam, quam detulerat & benedixerat, Duci Venetiarum in ſignu gratia Sedis Apoſtolice contulit.

Anno quoque Domini milleſimo quadringentiſimo quadageſimo nono Nicolaus Pontifex, eius nominis quintus, cum in Dominica LATARE de more Roſam conſecraſſet, illam miſit Langravio Thuringia & Haſſia, qui ſtirpe ſexta poſt Diavam Elizabetham inter omnes Germanice Principes precipua clarebat pietate; eamque ipſe religioſiſſime cum gaudio exceperit.

De hac etiam cerimonia mentionem facit Guilielmus Durandus in ſuo Rationali l. 6. agens de hac Dominica Latare, ubi dicit, quod in ea Romanus Pontifex celebraturus, ad Eccleſiam pergens, & rediens ab eadem auream Roſam ſub populi aſpectu ferat, & Vrbem circumeat cum lætitia. Quam ceremoniam ſic interpretatur Roſam in manu Pontificis gaudium Iſraelitiſi populi deſignat, quando per gratiam Chriſti data eſt illi de captivitate Babilonica redeundi licentia. Quod vero ille cum multo equitatu & lætitia civitatem circumiſ, figurat gaudium illius populi in civitatem Ieruſalem reverſi, arque communionem reſtus ſidelis populi, & Eccleſia lætiti- am de promiſſis.

Dicamus nos quod in Dominica Reſurrectionis, quæ per excellentiam Dominica Latare appellari debet, quia de ea ſcriptum eſt ſpecialiter: *Hæc eſt dies quam fecit Dominus, exultemus & lætemur in ea;* dicamus, inquam, quod Chriſtus Dominus, tamquam ſummus Sacerdos & Pontifex, Roſam in ea conſecravit auream, glorioſis ſuis veſtibus, ſive ſola gloriæ indutus; quam Matri Roſam in ſymbolum lætitiæ obtulit, dum ei appa ens primo loco inter omnes, per ſe, vel per Angelos, hoc nuntium gaudij plenum nuntiavit: *Regina Cæli lætare, alleluja: Quia quem meruiſti portare, & eſurxiſti, ſicut dixiſti, alleluja.* In die enim Reſurrectionis Angelos Alleluja decantaſſe habetur in Pontificis Decretalibus cap. *Hi dicitur* de conſec. d. i. In ſignificationem quoque huius primæ apparitionis in Romana Eccleſia Pontifex in die Paſchæ primam facit ſtationem ad S. Mariam Maiorem, ubi decantatur cum jubilo illud, *Regina Cæli lætare, alleluja.*

Hæc itaque ſalutatio velut Roſa aurea eſt, ſive Roſa aureis intertexta folijs, quam quorannis Regina Cæli repræſentamus in gaudij tunc concepti renovationem, vt & nos gaudij illius efficiamur participes per Paſchale tempus. Illius Roſæ colore, odore, ſapore myſtico, nos reſci oportet cum Maria in hoc tempore, vt tandem ſatiemur in æternitate Roſæ & Floris illius viſione & fruitione, quem Maria generavit pro Electorum omnium æterna conſolatione.

Si Mater iunioris Tobia tanto perſuſa eſt gaudio, dum vidit Filium ſuum ſanum & incolumem redeuntem è partibus exoticis: quanto putas gaudio delibata fuit Mater Chriſti, dum cum cernit redivivum ab inferis?

Si mulier illa Evangelica tanta afficitur læticia propter dragmam & gemmam receptam, quam tanto requieſcit deſiderio: quid dicemus de Maria læticia, dum cordis ſui Theſaurum leſum ſub tenebris ſepulchri, & in corde terre antea abſconditum, nunc palam videt luce gloriæ promittentem?

Si Reges gauiſi ſunt gaudio magno vultu, Stellam ſuam rutilus reſpicientes via ducentem: quale fuit Mariae gaudium, dum Stellam ſuam, immò Solem ſuum, cernit redivivum, & novo Oriente renaſcentem, vt quaquaverſum toto Orbe tenebras dilſipet caliginolaſ?

Denique, ſi Maria poſt triduum repetita in Templo Filium, tanta cordis exultatione afficitur: longè maiori debet perſundi læticia, dum poſt triduum Paſſionis illum cernit incolumem: *Peſſimi. Ambrosius dicitur reperitur in Templo, vt eſſet indicio, quia poſt triduum triumphantis illius Paſſionis in Sede caeleſti. Et honorat divino Fidei noſtra ſe ſuſcitatus eſſet, qui mortuus credebatur. Propter hæc igitur omnia decantamus Mariae lætamente & voce: Regina Cæli lætare.*

PROSECVTIO, REGINA CÆ. Sicut in LI LATARE, ALLELUJA.

Lætari nos omnes convenit cum Maria Matre noſtra, & laudare Dominum in ſua Reſurrectione. Ideo non ſolum dicimus: *Regina Cæli lætare*, ſed etiam dicimus, *Alleluja*, hoc eſt, *Laudate Dominum.* Quæ vox reperitur ad ſingulos veſtus, quia & ſi auditi ſunt reperere & canere Angeli in Proceſſione ſolemnia S. Gregorio inſtituta. Hanc S. Gregorius certè vocem Angeli ſæpius vltiſſe & decantaſſe riu cap. leguntur, vt eorum edocti exemplo illam pio cantu imitatemur; nam in Reſurrectione Domini per d. i. quam eorum ruinae ſunt reſtauratae, Angelos Alleluja decantaſſe piè creditur. Ideo in Vigilia Reſurrectionis Dominice Sacerdos in Miſſa Graduali ter repetit *Alleluja*, gradatim cantando, & altiori ſemper voce repetendo; cui correfpondet ſimili etiam modo & voce Chorus trina repetitione. Quæ quidem variatione ſignificatur Deum laudari a triplici Hierarchia Angelorum, altè, altius, altiffimè: & ſic etiam ab hominibus laudandam eſſe in Myſterij ſublimis celebri rememoratione altè, altius, altiffimè, hoc eſt, omni cordis intentione.

Hanc etiam vocem docuerunt Angeli antiquos Monachos Epyptum & Thebaidem inhabitantes. Sicut n. refert Caſſianus: *cum inter ipſos diceret. Inſtituta ſua moſ foret in numero Pſalmorum concinendo, dum lætarentur.*

Ita refert Baro. 1012.

Jacob Mayeris Ann. Fland. 1449.

In Dominica Reſurrect. quæ Dominica Latare dicitur obſervat Chriſtus Matri ſua Roſam auream d. i. primo loco ante omnes ap- paruit.

WANTIG

alij plures, alij pauciores decantarent. His ad piam hanc contentione dirimendam congregata, adfuit Angelus in medio, librum Psalmorum proferens; Et duodecim Psalmos decantans significans, tot esse decantandos pro Nocturna vigilia. Quibus finit, ALLELUIA pro consummatione adiunxit, & decantavit, & extimulavit, nec amplius visus est. Hinc in Concilio Tironico c. 19. legitur: "Ad Matutinum saltem duodecim Psalmi expediuntur, sicut Patrum Scriptura preceperunt. Et dicitur cum Alleluia: quod etiam Angelo ostendente didicerunt."

In Legat. Ethiopi- ca.

Refert quoque Fran. Alvarez in Torretana ditione esse Cœnobium Religiosorum nuncupatum ALLELUIA, ab hoc eventu. Cœnobita quidam vixerat ibi in vicinia, vigilijs, ieiunijs, & orationibus assidue vacans, & ipse à beatis spiritibus sæpe audiverat decantari Alleluia cantu suavissimo. Hac voce relata ad Prefectum Monasterij, extitit ei auctor, ut Monasterium tunc inchoatum hoc nomine appellaretur. Sic frequenter Angelos hanc vocem triumphalem sono celestis reperisse, & eam homines docuisse suo exemplo, ex hystorij consat.

Alleluia vox est Hebraea.

Hic verò advertendum, Alleluia, esse vocem Hebraeam, desumptam ex Davidicis Psalmis. David enim viginti Psalmis hunc titulum præfixit Alleluia; quia specialiter ad Dei laudem pertinent, & hos Psalmos vocat S. Augustinus Alleluaticos præfatione in Psalmum 104. Hanc autem vocem Hebraeam nullus Doctor, Hebraeus, Græcus, vel Latinus, propter sui dignitatem mutare sinit ausus. Sic vox Amen à Christo pronuntiata in Evangelio sine mutatione permanit. De excellentia autem huius vocis Alleluia, sic dicit Io. Cassianus: Alleluia tantum habet honorem, ut in Hebræica lingua sit traditum, nullus, alio sermone translatum. Hoc Græcus, hoc Latinus, hoc Syrus, hoc Chaldaeus, hoc Persa, hoc Arabs, hoc tenet cuncta terrarum natio. Et quidquid est debitum divinitati, dignitate huius nominis pia devotione veneratur. Hoc nomen nulli absonum, nulli absurdum, quia omnes celebrant gaudia sua cum suavitate huius nominis prolata.

Quare Tempore Paschali toties repetitur.

In Psalmis Davidicis quandoque pro titulo ponitur duplex Alleluia, sicut & tempore Paschali duplex Alleluia in Missa decantatur pro Graduali. Et primum quidem Alleluia ponitur ad significandam laudem Dei, qua in præfenti laudatur à iustis in Ecclesia militantib; secundum Alleluia significat laudem Dei, qua laudatur à Beatis in Ecclesia Triumphante. Quandoque in Ecclesiastico Officio triplex Alleluia cantatur pro significanda laude Trinitatis Sanctissimæ. Quandoque novies repetitur (ut fit in Laudibus Paschali tempore in Dominicis) ad designandam laudem à novem Angelorum Choris oblatam in Cœlis. Denique, quater repetitur tempore Paschali in quibusdam Horis Canonicis, Alleluia, alleluia, alleluia, alleluia; sicut quater repetitur in hac nostra Antiphona Gregoriana: quia hæc vox quater repenta fuit à Bea-

tis in Apocalypsi cap. 19. Nam versu primo dicitur:

Audite vocem turbarum multarum decientium Alleluia, Salus, & gloria, & virtus Deo nostro est. Versu verò tertio ibidem adicitur:

Et iterum dixerunt Alleluia. Versu quoque quarto illud sequitur:

Et ceciderunt seniores 24. & adoraverunt Dominum sedentem super thronum dicentes Amen, Alleluia. Versu denique quinto & sexto sic ibi habetur:

Vox de throno exivit dicens, Laudem dicite Deo omnes servi eius, pusilli & magni. Et audite vocem turbe magna, tanquam vocem aquarum multarum & tonitruorum magnorum decientium, Alleluia: Quoniam regnavit Dominus noster omnipotens. Siergo quæris quid sit Alleluia, & cur toties repetatur ab Ecclesia, maxime tempore Paschali, dicam esse celeste Beatorum Canicum, de quo dixit Tobias. Per viros Ierusalem Alleluia decantabunt. Idem verò ab Ecclesia toties hoc tempore replicatur, quia tempus Paschale representat tempus æternitatis, in quo perennis erit laus, & triumphus, ac iubilus.

Est veluti si Flos celestis Paradisi.

Itaque Alleluia est velut Flos celestis Paradisi, qui factus fuit cum Iesu Nazareno, sive Florido, in Horto sepulchri, & germinavit cum eo, totumque Orbem suo replevit odore. Et in suam vique laculi Flos iste Ecclesiam replebit suavitate, donec iterum in cœli Hortum & Paradisum se recipiat, ut floreat, & fructificet, odoremque exhalet suavissimum tota æternitate. Dicit Egeippus Hortum Olivarum, Domini merore & sudore perfusum, tulisse flores, quibus circumscriptum erat: O Mori, quàm amara est memoria tua! Nos quoque merito dicemus, Hortum resurrectionis tulisse flores, quibus circumscriptum sit Alleluia, Alleluia, ubi est Mori victoria tua!

Egeippus de exermio Hierosol.

Hoc porò symbolice dictum sit & mystice. Atamen & hoc mirum est, quòd Terra producat Florem & hoc mirum est, quòd Terra producat Florem (non sine providentia particulari Dei) qui Flos Passions & Resurrectionis Domini rectè nominari potest, estque Flos jamabilissimus & elegantissimus. Hic est Flos ille, quem Hispani Granadillam vocant, & invenitur in Regno Peruano, exhibetque cum pulchritudine & colorum divestitate instrumenta & mysteria Passionis Domini. Videre licet in eo fructum speciem cordis habentem, Claviculos sicut in Vite funium foecum referentes, foliumque virens cuspidis lanceæ figuram gerens, Flos ille septem quasi gladiolis sustentatur, in eo sunt velut quinque rubentes sanguinis guttur. Inter has columna, & super hanc tres clavispinosa corona circumdati. De eo scribit Io. Borerus in descriptione Veris his verbis:

Sed non convenit relinquere Granadillam, Quæ est summus honorum Florum Mexicanorum in quo Flore se pensitudo inspicitur.

T

Vidobis

Videbunt Christi tui asperos dolores,
 Columnam, Plagas, & purpuream
 Coronam: & hoc quod in Cruce a erat.
 Cooperos sanguine acutos clavos,
 Et sic pietas permoveret, fumes & nodos.
 Fuit Flos ille ab Indijs Occidentalibus allatus, &
 Summo Pontifici Paulo V. oblatas, exinde eius pi-
 ctura crebro representata est in his Provincijs, nam
 terra nostra Occidentalis salem nequit producere
 aut fovere Florem. Dicamus ergo, quod d Indiarum
 terram hanc Passionis & Resurrectionis Dominica
 amonem & admirabilem Florem ferens, quodam-
 modò censetur insonare, Alleluya, Alleluya, lau-
 dans Dominum de Insignijs Passionis suae post Re-
 surrectionem gloriosae.

Quo fru-
 ctu Alle-
 luya de-
 cantetur.
 1.
 Horatur
 ad gaudie-
 rum spiri-
 tuale
 Psal. 65.

Quod si queritur ulterius, quem fructum habe-
 at Alleluya decantatum? Dicamus primò, quod d
 horretur omnes ad gaudium spirituale, quo con-
 gratulemur triumpho Redemptoris nostri, & Vi-
 ctoriae mortis ac inferni, quasi illi caneremus, sicut
 olim post Triumphatos solitum erat, *Lo triumphe,
 Lo triumphe:* Aut quasi inelamaremus cum Pro-
 pheta ovante. *Vicit Dominus, & exaltatus Deus sa-
 luator meus, liberator meus de inimicis meis iracundia.*
 Hac voce olim Christiani ad fortiter ferenda
 martyria, & triumphandum de Tyrannjs, sefeani-
 mabant. Sic in Actis SS. Felicis, Achillei & Fortu-
 nati legitur, quòd cum propter Fidem atroci ef-
 fent carceri mancipati, ad martyrium sese mutò
 invitabant & accendebant, illud decantando: *Omnia
 terra adoret te, & psallat tibi, psalmum dicat nobis
 tuo, Alleluya, Alleluya.*

Hac voce triumphalis contra Ecclesiae hostes vi-
 sibilis quandoque valuisse legitur. Nam S. Ger-
 manus Antiochenensis Episcopus cum Angliam ab
 haeresi Peligiana purgaret, arque eam etiam à bel-
 lis contra Saxones protegere vellet, dum exercitus
 scie aggressuri essent, accurrens ad Anglos & iu-
 bens iactabunda voce omnes milites inelamare,
 Alleluya, Alleluya, eos securos fecit de victoria.
 Hæc enim *Vox exultationis & saluti in tabernacu-
 lu susorum* ita teruit hostes sicut vox Gedeonis, &
 sociorum, Madianitas. Nam percusso aëre in mon-
 tibus voces multiplicatae fuerunt, & ipsi terenti,
 proleth armis, in fugam conversi sunt, relictis
 curribus & supellectili omni cum confusione toti-
 us exercitus. De qua re sic Baronius anno 429. ex
 Constantino Episcopo: *Hosile agmen terrore pro-
 stremitur, & putans ruisse super se non solum rupes
 circumdadas, verum etiam ipsam Caeli machinam,
 contremisit.* Factum id fuit Paschali tempore, &
 iusserat primùm S. Germanus Sacerdotes sublimi
 voce tertio inelamare *Alleluya*, ac deinde totum
 populum & exercitum magno clamore subsequi.
 Sic hæc vox victoriosa *Alleluya, alleluya*, idem va-
 luit contra hostes infideles, quod illa, *Lo triumphe,
 Lo triumphe.* Quapropter quando illam repetimus
 Mariæ, & dicimus, *Regina Caeli laeta, triumphum
 Filij eius, qui & Matris est, rememoramus gaudio-
 se & gloriosae*

Dicamus secundo, quod hæc vox pie pro-
 nuntiata, *Alleluya*, valida sit contra hostes invisibi-
 les. Refert Calearus l. 4. c. 54. quemdam Religio-
 sum Tyronem Gerardum, multis demonum
 tentationibus & adfultibus fuisse diveratum, sed
 per *Alleluya* decantatum, liberatum tandem fuisse
 ab hac vexatione, & demonem fugale ca vo-
 ce.

Sic etiam legitur in vita B. Mariæ Ogniaz,
 eam in extremitate morbi multoties repetisse *Al-
 leluya*, & per illud non solum mororem, sed etiam
 infidias inimici fugasse, post illiusque decantatio-
 nem, spiritum in manus Domini suavitè tran-
 disse, & ad æternum Alleluya transivisse. Cardinalis
 Vitriaco sic tradit in eius vita.

Odit Satan hanc vocem *Alleluya*, quia cœlestis
 adspirata est, & tradita hominibus, & quia horret
 ipse Dei laudem, hanc vocem ægre sustinet. Audi
 & ex vita S. Germani Parisiensis, quomodo hæc
 vox contra ignem, & contra demonum altitatis pre-
 valuit. Ibi sic habemus: *Amano Monacho fanile in-
 grediente cum lumine, carbone decidente flamma fa-
 num corripuit. Lassus cibum tunc accipiebat S. Ger-
 manus. Concurrerentibus reliquis, nec succurrerentibus,
 tardus ipse proficiens, rapta de foco succuma, ascendit
 super fabricam, concinens Alleluya; & paululum ap-
 que crucis in modum fundens, extinguit incendia. Sic
 de manu Sancti imbre fluente, cum laude Dei decan-
 tata, sedatus est ignis, quem multa vice extinxerunt
 flumina. Postero die demon falsus est ius insidij hunc
 ignem accensum.*

Dicamus tertio, quod hæc Vox sit gratiarum
 actionis, Vox omni ætati, omni sexui, omni statu
 & conditioni hominum conveniens, incitans ad gratia-
 rum actionem Deo reddendam pro innume-
 ris beneficijs. Propterea recitatur S. Hieronymus
 litum antiquitus decantari, vel pronuntiarum Alle-
 luya, personis à varijs, idque varijs de causis.

1. Moniales & Monachi hac voce noctu ad pro-
 ces, Deique laudes, vocabantur in templum.
 2. In Monasterijs illa altius repetita vocaban-
 tur ad sacram Synaxim, vt recitatur S. Hieronymus
 factum in Monasterio S. Pauli, dum eius decubuit
 vitam.
 3. Idem in Epistola ad Marcellam, ep. 17. dicit
 etiam à Rusticis agros colentibus decantari soli-
 tum: *Quocumque se verterit, ait ipse, arator siron
 tenens Alleluya decantat, & iudans messor psalmis
 arceat, & curva artem levis vitem sulce vincitor ali-
 quid Davidicum canit.* Hæc sunt in provincia car-
 mina, hæc, ut vulgò dicitur, amatoria cantiones, hic
 pastorum sibilus, hæc arma cultura. Ita S. Hierony-
 mus. Quod quidem notandum pro piffica pietate
 memorabili contra voces acerbas impatientie &
 exacerbationis, quas in animalia intorgere solent
 agorum hocce tempore cultores, & contra impu-
 ras & lascivas eorum cantiones.
- Pueris quoque pro prima voce solebat cum la-
 ste instillari vox *Alleluya*, vt hanc sic edoceri te-
 rent

WANTIO

neris annis, frequentarent. Quod testatur etiam S. Hieron ad Lxram sic scribens: Quis hoc crederet, ut Albini Pontificis nepoti de re promissione Martyris nasseretur, ut presente adhuc avo parvula adhuc lingua balbutiens Christi alleluja resonaret Et infra subdit: Chm avum videris, in pectus eius transilias, de collo pendear, nolenti alleluja decantet.

Est Deo gratissima. Aug. in Ep. 106.

4. Hæc vox, quia confessionis vox est & laudis, gratissima Deo est, Deiparæque, ac Sanctis omnibus, idè S. Augustino teste, ab Ecclesia Catholica toto Orbe diffusa antiqua traditione in usu est. Refert Victor Viensis lib. de Wandalica Persecutione, de quibusdam pueris Choralis, quod postquam eis Ariani linguas amputassent, tamen plena voce resonarent, Gloria in excelsis, & Alleluja; quo miraculo ostendit Deus, quam ei grata esset vox hæc pie resonans, & ex corde procedens. Dicamus ergo Mariæ Deiparæ, & repetamus ex corde: Regina Cæli latere, Alleluja; quod apostissimè congruit fieri hoc Paschali tempore cum pia lætitia, cum læta pietate.

SECT. III. QVIA QVEM MERVISII PORTARE, ALLELUJA.

Qvæbat quondam Dominus à suis discipulis in familiari colloquio, quid de se dicerent homines, quamque de sua persona opinionem conciperent, visis tot gestis & miraculis, tot auditis divinis eloquijs, eius ex ore fecundissimè & facundissimè promananantibus: At illi dixerunt: Aliquid dicunt esse Eliam, alij Iohannem Baptistam, alij Hieroniam, aut unum ex Prophetis. Subdit Dominus: Vos vero quem me esse dicitis? Petrus præ omnibus, & pro omnibus, in Fidei sublimem professionem, allurgens, dicit: Tu es Christus Filius Dei vivi. Quam quidem assertionem altè laudat Dominus, & remunerat speciali præmio, dicens: Et ego dico tibi, quia tu es Petrus, & super hanc petram adificabo Ecclesiam meam, & porta inferi non prævalent adversus eam.

Vbi advette. Petrum suo responso complexum esse, velut compendio, omnia quæ de Christo dici possent: nam omnes excellentiæ eius & perfectiones quasi rami ex hac radice, Tu es Filius Dei vivi, suam trahunt originem & vitam: Sicque qui dicit fide viva: Tu es Christus Filius Dei vivi, implicite omnia censetur dixisse, quæ Christo competunt. Unde & S. Petrus cum istud pronunciauit, omnia fere complexum, quæ præmillam quæstionem concernent, merito exultavit. Et Christus Dominus etiam illud responsum tanquam absolutissimum, ab ore Petri ex revelatione cæli promanans, acceptavit & laudavit, ita ut nihil ultra foret necessarium adjuvans.

Adverte secundo, quod de quolibet Fideli in gratia existente possit iure dici verumque, Tu es Filius Dei vivi, & Tu es Filius Dei morientis, sive

moritui. Quia per mortem suam Christus, Dei naturalis Filius, acquisivit nobis spiritum adoptionis, & gratiam sanctificationis, qua Filij Dei adoptivi vocamur, dicente Apostolo Iohanne: Videte qualem charitatem dedit nobis Pater, ut Filij Dei nominemur, & simus. De Christo autem nequit dici, quod sit Filius Dei mortui vel morientis, quia ipse est Filius Patris Eterni, illius inquam Patris, in quem mors non cadit, qui Principium est vitæ in Filio, cui & originaliter illud convenit. In ipso vita erit. Cum ergo Pater ille sit essentialiter semper vivens, & ab ipso Filius procedat tanquam Vita & Verbum vitæ, hinc dicitur Filius Dei vivi. Nos autem participamus de hac Filiatione, de hac vita, per adoptionem, hinc etiam dicit Deus per Ozæam Proph. Et eritis loco, ubi dicitur eis, Non populus meus vos dicitur eis, Filij Dei viventis. Quia vero per mortem Christi Filij Dei vivi nobis hæc adoptio & filiatio contingit, ut diximus, hinc rectè etiam dicimus, Filij Dei morientis. Mortui enim præter nos se subiecit.

1. Ioh. 3. Ose. 2.

Sic, ut ad propositum propius accedamus, si quaereret à nobis quispiam, jimmò vei ipsa Maria Virgo, quid de ipsa sentiamus, quid credamus, sufficeret illud pronuntiare viva fide & affectione: Tu es Mater Filij Dei vivi. His enim verbis continetur omnis eius dignitas; omnis excellentia & perfectio habet originem ex hoc Titulo & Privilegio, quo nullum maius potest reperiri sub cælo. Quicquid ergo concipere valeamus, quantumlibet sublime & excelsum de Maria, quælibet ei laudes decantaverimus, necesse est vt habeant fundamentum & radicem in hac excellentia, Throno divinitatis appropinquante: Tu es MATER FILII DEI VIVENTIS.

Omnia dignitas B. Virgini est esse Matrem Filij Dei vivi.

Sed quandonam opportunius ei hoc pronuntiare valeamus, quam modò, in tempore scilicet gloriosæ Resurrectionis Filij sui? Antea vita est iuxta Crucem & iuxta Sepulchrum dolorosa & gemens, patiens & pariens, & compassione digna, tamquam Mater Filij Dei morientis, vel iam mortui. Nunc autem ei cum gaudio nuntiatur, Filius tuus vivit, quem moris si portare resurrexit, Alleluja. Sic modò ei competit specialissimè, si vquam, Titulus ille gloriosus, Tu es MATER FILII DEI VIVENTIS; quia Christus resurgens iam non moritur, mors illi ultra non dominabitur. Quod enim mortuus est, peccato mortuus est semel, quod autem vivit, vivit Deo. Itamò ei nunc & ille Titulus specialiter convenit, qui præmatùre datus est. Eæ à Protopatente nostro, MATER VIVENTIVM. Illa enim Mater fuit Filiorum morientium; MARIA autem per Filium suum reddidit nobis vitam, & iterum generans nos, de Filij mortis effectit FILIOS RESURRECTIONIS, & Filios Dei viventis. Idè congratulamur ei, & nobis, dum animus: Quem moris si portare resurrexit, Alleluja.

Meritis Materitatis Dei. 28740

Quod autem hic asseritur, MARIAM meritis portare Filium Dei, intelligendum est non Meritis

Omnia dignitas Christi D. confitit in hoc quod sit Filius Dei vivi.